

AMRITA LEVELE BARTÓK BÉLÁNAK*

egy nap, tudom, hiába menekülök tovább, éppen felszállnék
a következő vonatra, de lehet,
hogy még odáig se jutok,
utolér,

nem némán surrogva, ahogy zen szerzetes nyílveoszője halad
vakon a fonott céltábla közepe felé,
és nem is az aktuális apokalipszis lovasaiként,
nehéz és sűrű trappban,

szerelemtől csatakos ágyban, vagy gyűrött és magányos
párnák között, nem,
a kvartett lassan lépdél a harmatos fűben,
a ráhangolódás percei ezek,

ezt onnan tudom majd meg, ha egyáltalán,
hogy a váróterem előtt a csellós szandáljából kilógó,
csupasz nagylábujja
nedves lesz még,

leülnek a dunaharaszti resti műanyag székeire,
csapolt sört rendelnek délelőtt,
és játszani kezdenek,
lassú, nyugodt tempóban,

és ahogy mindig ilyenkor, és csakis a zene által
hűlő helyemhez szögezve,
lemaradok a vonatról,
és mivel

nemcsak bölcs apám és önző anyám gyereke vagyok,
hanem testvére minden égből lehullott
és földobott kőnek,
a kissé túl hosszú zárótétel vége felé,

a beálló csend előtt, a fájdalmas hegedűszóló után
fekszem csak ott,
egy lenge száriban,
és meg-

halok

(Lahor, Vasútállomás, 1941)

* Amrita Sher-Gil (1913-41) indiai-magyar származású festőnő, akit az indiaiak legfontosabb modern festőjükknek tartanak, Delhiben, a Modern Művészetek Galériájában a mai napig állandó kiállítása van. Budapesten, a Szilágyi Dezső tér 4-ben született, és élt nyolc évig, majd 1921-ben szüleivel visszaköltözött Indiába. 1922-ben Bartók Béla szintén ugyanabba a házba költözött, és hat évig lakott ott, ahol többek között az I. Zongoraversenyt is írta. Amikor Amrita hazlátogatott, hogy férjül vegye unokatestvérét, feltétlenül találkozni akart rajongott művészeivel. Ady halott volt már, Bartók kedves, ám tartózkodó volt vele, lassan alakult ki a barátság, de Amrita korai halála és Bartók Amerikába távozása miatt nem fejlődhetett igazivá. Ezt a levelet soha nem kapta meg.